

OBERTURA DEL CURS UNIVERSITARI 2018-2019

Universitat de Lleida

El 30 d'agost passat, el president de la Generalitat, el Molt Honorable Senyor Joaquim Torra, va tenir la gentilesa de rebre els rectors i rectores de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques. En la nostra visita a Palau vam tenir l'oportunitat d'exposar-li algunes de les problemàtiques que afecten les nostres institucions i, per boca del nostre president, el rector Josep Anton Planell, també li vam plantejar les principals reivindicacions que des de fa ja alguns anys tenen les comunitats universitàries.

A l'acte va assistir-hi també la nostra consellera, Àngels Chacón, una bona amiga d'aquesta universitat, que tant ha contribuït, amb la seva reconeguda tenacitat, perquè el Campus d'Igualada-UdL sigui una realitat institucional des de principis d'aquest mes. I va ser-hi també present el secretari d'Universitats, el meu admirat Xavier Grau, sens dubte un dels acadèmics que coneix més i millor la realitat universitària a Europa, amb qui he tingut el plaer d'aprendre quan era rector de la universitat germana Rovira i Virgili i de treballar en el projecte comú de fer una CRUE més sòlida i proactiva.

En realitat, no vam dir al president res diferent del que ja havíem expressat a la consellera, quan va tenir el detall simbòlic que la seva primera reunió fos amb tots els rectors i rectores de les universitats catalanes al Parlament de Catalunya. En ambdues reunions ens vam sentir sincerament escoltats i vam comprovar una gran empatia cap a les nostres observacions i una gran consideració pel que els universitaris catalans hem realitzat en les últimes quatre dècades.

Però, com que ja fa set anys i cinc mesos que exerceixo l'ofici de rector, no vaig poder evitar tenir la sensació que era una reunió que ja havíem tingut en altres ocasions entre els rectors i els responsables de la política universitària a Catalunya. No vaig poder evitar recordar paraules semblants del president Mas, del conseller Mas-Colell o dels secretaris Antoni Castellà i Arcadi Navarro, secretaris als quals vull rendir un agraït homenatge, perquè en el cas de la nostra universitat, he de dir públicament que gairebé sempre van ser molt sensibles a les nostres diverses problemàtiques.

El conjunt del sistema d'universitats, recerca i innovació que s'ha construït a Catalunya és el millor d'Espanya i està entre els millors d'Europa. Les estadístiques que fan referència als aspectes més diversos de la vida universitària i científica avalen amb escreix aquesta afirmació. Així doncs, resulta absolutament lògic que ens sentim col·lectivament orgullosos i que, a més, ho proclamem públicament. I aquest orgull és just que sigui compartit pels actors acadèmics que tant han treballat per aconseguir-ho i per aquells polítics que en el passat van prendre les decisions més pertinents, com bé s'ha demostrat amb el pas del temps.

Però estic segur que vostès estaran d'acord amb mi que no hi ha res pitjor per a un col·lectiu professional, una institució o un país, que practicar una autocomplaença, ja que pot comportar tendir cap a la vanitat. Per fer referència a aquesta actitud tan nociva, en català tenim una paraula meravellosa: *cofoisme*. Dic que no hi ha res pitjor que això per dues raons principals. Primer, perquè aquesta actitud pot arribar a paraitzar la disposició reformadora, sempre necessària, en la qual han de viure els pobles, les classes socials, els col·lectius professionals o les institucions. No hi ha res més perillós per a la conquesta del futur que pensar que ja l'hem guanyat amb el nostre present actual. I segon, perquè en ocasions el cofoisme tendeix a ressaltar els aspectes bons per presumir davant els altres, i s'oblida dels aspectes més negatius, perquè pel que sembla és millor que no es coneguin públicament i es quedin a casa.

El sistema universitari i de recerca català té motius de sobres per presumir, però també en té molts d'altres per mostrar-se insatisfet i no presumir gaire. Perquè si la veritat és que seguim sent l'avantguarda a Espanya i que podem homologar-nos amb altres sistemes europeus, no és menys cert que en els últims anys hi hagut altres sistemes universitaris espanyols que han anat avançant notablement, i que nosaltres arrosseguem els mateixos problemes i els mateixos dèficits des de fa alguns anys. Per aquest motiu, de vegades les trobades amb els responsables polítics em semblen com un cert *déjà vu*, és a dir, alguna cosa ja viscuda en altres ocasions de la mateixa manera.

Com que ens trobem davant d'un govern nou, al qual vull desitjar tots els encerts en la seva gestió universitària i del nostre país, els demano que permetin, a aquest veterà rector, fer algunes reflexions en veu alta amb l'únic ànim de poder contribuir a la millora de la universitat catalana, que tant estimo i a la qual tant he d'agrair. És,

benvolgut secretari, la manera que té aquest rector de mostrar-li la seva absoluta lleialtat institucional en temes universitaris.

Encara que sé que els semblarà també sentir una espècie de lletania repetida mil vegades, em veig obligat a parlar primer del nostre finançament inadequat, que com vostès saben és el “mantra” més habitual i desesperat de tots els rectors i les rectores els últims anys. En aquest sentit, si em permeten la petita broma, els diré que de vegades em sembla que els rectors i les rectores som com petits hámsters que roden sense parar dins d’una sínia, sense acabar d’aconseguir millorar el finançament de les seves universitats.

El 2010, disposàvem per al sistema d’uns 925 milions d’euros; ara tenim dificultats per arribar als 723 de 2016. És a dir, s’han deixat d’invertir a les universitats públiques catalanes uns 202 milions, un 22% menys que fa vuit anys. Al cap de quinze dies de rebre la vara de comandament, també vaig rebre una garrotada en forma de carta que m’anunciava que a partir d’aquell moment la nostra universitat rebria 6,8 milions d’euros menys anualment. Fins llavors, a més, rebíem un finançament per a infraestructures d’una mitjana de sis milions anuals; durant set anys, en canvi, ha estat de 800.000 euros. Com que teníem diners als bancs, la Universitat de Lleida havia arribat a tenir interessos bancaris per un valor de prop d’un milió d’euros; ara gairebé hem de pagar per tenir-hi els comptes. I així podríem continuar amb altres xifres molt reveladores del declivi sever del finançament per a les universitats públiques catalanes.

També voldria recordar ara una cosa que he dit en públic en diverses ocasions: el pressupost de despeses d’aquest any del FC Barcelona és de 865 milions d’euros; el de l’Espanyol, de 91, i el del Girona de 45. En total, 1.000 milions. I si ens n’anem a la Comunitat de Madrid, la situació és idèntica, ja que els quatre clubs de primera divisió sumen 1.120 milions. Se’m dirà, amb raó, que es tracta d’entitats privades i que poden tenir el pressupost que puguin i els plagui. Però jo els pregunto, a vostès, si podem considerar normal, des del punt de vista del bé comú emparat en un estat del benestar, que tot el sistema universitari públic de Catalunya tingui 300 milions menys que els seus clubs de futbol.

No sé què pensaran de tot això el 30% dels joves catalans d'entre 20 i 25 anys que no troben una ocupació, o el 18% que formen la taxa d'atur dels graduats. Però per descomptat que a mi em sembla una gran anomalia de país, una gran màcula de la qual no em sento gens orgullós com a català. Em sembla una enorme contradicció exigir a la universitat moltes més funcions que en tota la seva història —responsabilitat que, per cert, els universitaris acceptem de molt bon grat—, i donar-li, en canvi, dos centenars de milions menys perquè realitzi les seves tasques, que són múltiples i estratègiques, entre les quals hi ha l'aplicació del model de Bolonya, que, tot i que necessita més diners, s'ha aplicat amb bastant menys del que ja teníem, i, per descomptat, amb molt menys del que hi ha invertit la majoria de les seves homòlogues europees. Sé que són moltes les necessitats imperioses de la societat catalana, i escassos els recursos. Sé que això es deu en bona part al fet que tenim un finançament manifestament millorable per part de l'Estat. Però infradotar d'aquesta manera la universitat catalana és disparar-se un tret al peu com a societat. És, senzillament, hipotecar el nostre futur entre els països del món i posar en dificultats el manteniment del nostre model social.

És veritat que disposar de més diners no implica que totes les coses es facin bé en la vida universitària. Però em sembla encara més evident la tesi que sense diners és francament molt difícil fer les coses bé, i molt sovint ni tan sols fer-les. Més encara si recordem que el sistema universitari català ha de col·laborar, però també competir, amb altres universitats europees i del món, els països de les quals sí que inverteixen decididament en universitats, recerca i innovació. El nostre secretari d'Universitats, el doctor Grau, sap més que tots nosaltres quines són les xifres comparatives entre el finançament de la universitat catalana i bona part de les nostres homòlogues europees, i la veritat és que no en sortim gaire ben parats. I per això em pregunto davant vostès: si afortunadament l'economia catalana creix al 2,9% anual, per ventura no és el moment que s'inverteixi a la nostra universitat, encara que només sigui per tornar com a mínim a la situació de 2010? I si no és ara el moment, digui'm: quan ho serà?

I del finançament privat cap a les universitats públiques, millor que no en parlem. És veritat que ens fa falta una llei de mecenatge per a tot l'Estat, però sincerament crec que aquesta demanda, que és justa, s'ha convertit en una excusa magnífica perquè el capital privat no arribi a la universitat en forma d'un mecenatge que pot fer-se també mentre no es promulgui aquesta llei. Els puc dir que en la meua etapa de rector, el mecenatge cap a

la nostra institució ha estat zero. I no perquè no ho hàgim intentat, encara que admeto que sempre es pot inculpar el rector per falta d'habilitat suficient.

Vam comentar també al president Torra que la literatura sobre la universitat catalana és ingent, i que gràcies a ella tenim una diagnosi bastant precisa: sabem moltes de les coses que cal fer i coneixem els objectius principals que hem d'aconseguir en els propers anys. Però ens falten diners i autonomia. Més diners perquè quan algú sigui triat rector no segueixi descobrint la seva escassíssima capacitat de disposar d'una part significativa del pressupost que no estigui ja destinada als compromisos de personal, manteniment de serveis o infraestructures, que són previs i lògics. És a dir, que pugui tenir fons suficients a la seva disposició per fer una política universitària pròpia del seu rectorat, que reflecteixi el seu programa electoral. L'equip de direcció d'una universitat és més un gestor de partides de despeses ineludibles que un instrument de decisió política d'uns diners no assignats prèviament. Saben quina és la meva disposició pressupostària en aquest sentit? Doncs el rector de la Universitat de Lleida no disposa de més del 4% del pressupost anual per a les seves pròpies iniciatives, i no crec que sigui diferent en cap de les altres universitats catalanes.

Més diners i, per descomptat, més autonomia. Més autonomia perquè, d'aquesta manera, cadascuna de les institucions universitàries catalanes pugui tenir més capacitat d'assumir el seu propi destí, que no necessàriament ha de ser clònic al destí de les altres. A partir d'una base comuna per poder continuar sent sistema universitari català, els claustres i els consells socials de cada universitat han de tenir més atribucions per decidir les seves polítiques de personal i les seves formes de govern institucional, que són dues de les claus principals per definir la personalitat pròpia i el futur de qualsevol universitat. I aquesta major autonomia que reclamo, la poden exercir les universitats, perquè són madures per a això. Aquesta major autonomia que reclamo, l'han de potenciar els governs, perquè les universitats no són de la seva propietat, sinó de la societat. Ho he dit en més d'una ocasió públicament: amb l'actual sistema de relacions amb els governs, em sento com si fos un vicerector dels secretaris generals d'universitat.

No hi ha cap dubte que ha d'haver-hi certa coordinació per part del Govern perquè les decisions que es prenen sobre diners públics siguin racionals i rigoroses. Però s'ha

portat tant a l'extrem, aquesta idea, que ara el potencial de decisió de les universitats és ínfim i crec sincerament que això ha de repensar-se seriosament. Confiem més en els universitaris i després demanem-los tots els retiments de comptes que creguem necessaris —que, per cert, actualment he de recordar que ja són nombrosos i exhaustius. Un rector, si més no, ret comptes davant del Consell de Govern, davant del Claustre, davant del Consell Social, davant d'una auditoria privada, davant del Tribunal de Comptes i, una vegada a l'any, davant del Parlament de Catalunya. I cada dia, davant de la seva pròpia comunitat universitària i davant d'una opinió pública que ho jutja a través de la premsa periòdica.

En l'exercici d'aquesta major autonomia, els estatuts de les universitats han de ser el lloc en què se'n decideixi la personalitat de cadascuna i les seves maneres d'actuar en política de personal i en la naturalesa del seu govern. La qüestió del govern universitari és una discussió universal i no hi ha una governabilitat perfecta. Ni tan sols la d'Oxford o la de Harvard. Estic d'acord que les seves característiques condicionen la vida d'una universitat, però no estic d'acord en el fet que la determinin. A més, cada forma de govern ha de dialogar adequadament amb el seu propi context econòmic, social, empresarial, cultural i legal. De fet, a Espanya hi ha moltes universitats privades que tenen la governança que consideren més oportuna, i de moment no sembla que el seu rendiment superi el de la immensa majoria de les universitats públiques. Posem fi d'una vegada al debat sobre el govern universitari fent que, a partir d'un mínim comú de regles del joc per a totes les universitats, els estatuts de cadascuna acabin perfilant la forma de govern concreta que cadascú consideri més vàlida per a la seva institució. Donem més llibertat a cada universitat per arriscar-se en les seves decisions estratègiques i per rectificar-les quan no funcionin.

Ara bé, més pressupost i més autonomia per fer què? Si vostès fan aquesta pregunta legítima a qualsevol universitari, no es preocupin que els donaran una resposta ràpida assenyalant la miriada de projectes que es generen cada dia en l'acadèmia catalana, sempre dinàmica. Els asseguro que no hi faltaran iniciatives necessàries i viables. Però entre totes les destinacions possibles d'uns pressupostos més adequats i que impliquin una major possibilitat d'autogovern, els en vull assenyalar quatre que em semblen les més fonamentals: millorar la docència, augmentar la recerca i la innovació, professionalitzar la gestió i una major internacionalització. I per a les quatre actuacions

cal tenir més recursos humans, millors infraestructures i major llibertat per al govern universitari. És a dir, torno a la mateixa idea bàsica: més diners i més autonomia.

En efecte, primer cal ocupar-se més intensament de la **docència**. Ja em perdonaran si consideren exagerada l'opinió següent: cada vegada tinc més la sensació que la docència s'està convertint en la parenta pobre de la universitat, una cosa que tots considerem essencial però a la qual gairebé tots fem un cas secundari. Parin compte vostès en el nostre propi llenguatge intern: quan es parla de recerca és la "tasca investigadora", però quan es parla de docència sovint se l'anomena "càrrega docent". Se'm dirà que és una expressió col·loquial, a la qual cosa respondré que el llenguatge col·loquial reflecteix també les concepcions profundes del pensament col·lectiu. Perdonin-me per recordar-ho: la universitat no és el CSIC, la universitat és docència. I ens hem d'ocupar molt més de la seva qualitat, sobretot davant el repte immens que suposa la docència virtual.

Quan actuen les agències d'acreditació del professorat, la docència és un referent testimonial: importa que el candidat hagi publicat molt i bé o que hagi tingut una estada a l'estranger, però la seva actuació com a docent es valora en molt poca cosa. És un gran error no recordar que la sal de la terra de la universitat és un professorat que es posa cada dia davant dels alumnes per donar-los el millor de si mateix en la tasca transcendental de formar-los com a professionals i com a persones capaces d'exercir com a ciutadans crítics i lliures. I aquesta tasca és senzillament fonamental. És més, sense ella no hi ha universitat.

Hi ha alguns companys que assenyalen la possibilitat que hi hagi centres docents i centres investigadors com n'existeixen en altres sistemes universitaris. No hem de tancar-nos a aquesta possibilitat, encara que no estic gaire segur de la seva bondat, i menys per a universitats d'una mida reduïda i allunyades de les grans conurbacions. Però sí que crec amb la major fermesa que aquesta possibilitat, amb l'actual vertebració del sistema universitari català, és en tot cas un desideràtum molt difícil de portar a la pràctica. Per això, mentre tinguem el sistema actual, hem de reflexionar més sobre la millora de la docència a les universitats públiques i hem de valorar-la molt més en els currículums acadèmics, en les acreditacions del professorat i, sobretot, en el seu prestigi intern a l'acadèmia.

En aquest sentit precís, si vostès m'ho permeten els diré que la meva experiència durant aquests anys em dicta que les universitats privades tenen en general una gran preocupació per les labors docents. I no els falta raó. Algú coneix algun estudiant a qui, quan arriba a casa, preguntin sobre la recerca dels seus professors? Sincerament, no crec que sigui una pregunta gaire habitual. El prestigi d'una universitat ve també determinat pel prestigi de la seva docència. I la utilitat social d'una universitat és inseparable de la qualitat de la seva docència; és a dir, de la quantitat d'alumnes que han sentit la influència benèfica d'un bon professor o bé, per contra, dels que han sofert les nefastes conseqüències d'un mal professor. I és precisament aquesta empremta dels seus professors, la qüestió principal que els nostres alumnes comenten en societat al llarg de la seva vida. De debò els ho dic: no conec una emoció intel·lectual i sentimental més forta en la vida universitària que posar-se davant d'una classe. Ni tampoc més transcendent per als estudiants.

El sistema de recerca i innovació català és valorat positivament per gairebé tothom. Però no tot són virtuts i de vegades ens costa admetre que també existeixen alguns defectes, perquè podria semblar que si els reconeixem, cometem una espècie de delictes de "lesa pàtria". No és aquesta l'ocasió per parlar sobre aquesta qüestió tan complexa, si, a més, reconec que no soc un especialista en el tema. N'assenyalaré només dues qüestions que em semblen evidents. La primera és que és notori el malestar d'una part considerable de la universitat, que considera que el repartiment del ja minvat finançament per a la recerca és molt millorable, i que s'està cometent l'error de deixar de banda els departaments i instituts universitaris, de tal manera que en l'últim repartiment, per primera vegada, la universitat catalana ha obtingut menys del 50% dels recursos, en benefici de les altres entitats de recerca. La segona és que alguns instituts del mateix sistema CERCA no troben cap suport pressupostari, malgrat demostrar que estan entre els que ofereixen rendiments científics i tecnològics més bons. És el cas particular d'Agrotècnic, que sincerament crec que està molt injustament tractat, encara que estic segur que és una situació precària que podrà trobar solució en el futur. La meua visió personal és que el sistema de recerca i innovació català ha de ser vist com un tot, i que allò que és necessari i urgent és que la col·laboració entre els seus dos grans actors, universitats i instituts CERCA, trobi els canals adequats en benefici del sistema i

dels ciutadans. Ho dic alt i clar: no es tracta de competir com si fóssim estranys, sinó de col·laborar com a germans que som.

Per aconseguir una docència millorada i més recerca necessitem **una gestió més àgil i simplificada**. Sé prou bé que això no és un mal que vingui només de la nostra administració autonòmica, sinó de l'estatal i de l'europea, totes centrades en una espècie de desconfiança congènita cap als universitaris i els investigadors, quan, que jo sàpiga, no hi ha denúncies judicials sobre la mala utilització dels fons públics que gestionem en nom del contribuent. Anem amb decisió cap a l'*ex post* i no cap a l'*ex ante*. Confiem en els universitaris mentre realitzen les seves recerques i demanem-los comptes rigorosos de la seva gestió posteriorment. Els investigadors estan cansats i farts que investigar sigui una veritable odissea burocràtica, una burocràcia que amb molta freqüència no comprèn les necessitats reals que té l'investigador quan desenvolupa la seva tasca.

La Llei de contractes estatal actual és un veritable disbarat, incapaç de tenir en compte la identitat particular de l'administració universitària. No volem privilegis, però reclamem racionalitat i sensatesa. La gestió de la recerca s'ha de millorar notablement mitjançant una reducció dràstica de la burocràcia. I si no és així, que es disposin llavors els recursos humans necessaris per aconseguir que els investigadors es dediquin fonamentalment a la seva funció de crear i transferir coneixement, una carrera investigadora que també hauríem d'estudiar com pot desenvolupar-se amb plenitud en el si de les nostres universitats.

La mundialització ens obliga necessàriament a la **internacionalització** de les nostres universitats i de tot el sistema català. Aquest és un dels màxims reptes que tenim i dels més difícils de vèncer, perquè la competència és molt gran per part d'universitats que fa molts anys que fan de la internacionalització la seva bandera. No és aquest el moment per desenvolupar un assumpte tan complex, però sí que voldria dir que es tracta d'un repte que no hauríem de pensar que superarem cada universitat en solitari, competint amb les altres. Al contrari, crec que hem d'abordar aquesta tasca com un repte per al sistema i per al país, tenint una política catalana d'internacionalització que inclogui prioritàriament les universitats, al mateix temps que es fomenten polítiques conjuntes entre totes elles. Aquí el que importa essencialment és la internacionalització del

sistema universitari català com a instrument fonamental per a la internacionalització de Catalunya.

Secretari, per abordar la millora de les qüestions assenyalades anteriorment, es necessita una política urgent de retornar al sistema universitari les places de **professorat** i de **PAS** que s'han perdut durant aquests anys de taxa de reposició funesta. Cal abordar el problema de la falta de professors per tenir una ràtio millor amb els alumnes que permeti oferir metodologies educatives tan personalitzades com sigui possible. Deia amb tota la raó el mestre d'historiadors Jordi Nadal que la pedagogia començava per la demografia. Es necessita repensar la carrera del PDI, que ara és massa lenta i que fa que el nostre professorat arribi a l'estabilitat acadèmica a edats francament tardanes, la qual cosa també perjudica les tasques acadèmiques. Es necessita més professorat estable i menys professorat associat, ja que és intolerable que aquesta figura ocupi més del 40% del total del professorat català. Cal redefinir les figures de professorat, i s'ha de posar fi a la mala utilització d'algunes, especialment la d'associat i visitant. I es necessita també atreure talent exterior, però també cal donar una sortida digna i correcta a tot el talent, que és molt, que creen les nostres universitats, bona part del qual ha de prendre el camí forçós d'altres destinacions, sense possibilitat de retorn. Ja saben vostès que en aquest sentit no comparteixo en absolut la idea que les universitats no puguin quedar-se amb els talents que elles fabriquen. Vostès haurien estat d'acord que Messi no s'hagués quedat al Barça perquè no hagués pogut? Hi ha alguna empresa privada que formi un treballador perquè després se'n vagi obligatòriament a la competència? Aquest model em sembla senzillament absurd i sense sentit.

Tenim una oportunitat important perquè puguem recórrer la senda de la reforma de la universitat espanyola i de la catalana. Sé prou bé que els temps polítics són convulsos i que el Govern espanyol i el català no gaudeixen de la millor estabilitat parlamentària per realitzar la seva tasca. Però, secretari, autoritats, comunitat universitària, senyores i senyors, no exagero si els dic que vist com va el món i altres universitats, la universitat catalana no pot esperar, i per això crec que no hauria d'estar lligada als vaivens del joc legítim de la política partidària i dels possibles rèdits electorals. La universitat catalana és una qüestió de país i hauríem de tractar-la com a tal, buscant no imposar els nostres models universitaris des de les nostres ideologies, sinó tractant de consensuar un model

que pugui perdurar en el temps, que sigui socialment accessible, acadèmicament competitiu i econòmicament sostenible. Un model d'universitat que mereixi l'orgull de les futures generacions perquè ha sabut contribuir i adaptar-se a la societat del coneixement.

Disposem per a això de dues magnífiques oportunitats que s'obren davant nostre. Una és al Congrés dels Diputats, a Madrid; l'altra, al Parlament de Catalunya. Una es diu nova Llei general d'universitats; l'altra es diu Pacte Nacional per a les Universitats. I totes dues han d'estar en diàleg íntim i constant. Sé prou bé que existeixen profunds escepticismes sobre ambdues. Sé prou bé que no són febles les forces dels qui prefereixen no sortir de la seva zona de confort perquè en realitat ja tenen la vida assegurada. Però no crec que hi hagi gairebé ningú entre els sectors dirigents de les universitats catalanes que no sol·liciti canvis significatius perquè continuï sent un sistema universitari, investigador i d'innovació prestigiós, al servei dels ciutadans de Catalunya.

Demano a la consellera que si us plau no defalleixi pel que fa al nostre Pacte Nacional. Ja sé que n'és partidària, perquè ho ha dit públicament de manera reiterada. No estarà sola davant aquesta empresa vital i estratègica. Estic segur que la immensa majoria dels universitaris catalans també la desitgen i que els tindrà com a aliats. En tot cas, sàpiga que en aquest rector hi ha un ferm partidari quan la seva conselleria ens assenyali el camí a seguir. En els mesos que em queden en el càrrec, comptin vostès amb la meua col·laboració, convençuda i lleial, i amb la del meu equip, perquè hi va el futur d'una de les coses que més estimo: la nostra universitat catalana.

Senyor secretari d'Universitats, comunitat universitària, senyores i senyors, finalitzo. En aquests dies de relatiu descans estiuenc, m'he estat interrogant sobre les funcions de la universitat catalana enmig de la trepidant globalització que estem experimentant. M'he estat preguntant sobre què hem de fer els universitaris amb la universitat catalana. Doncs bé, abans de res crec que no hem d'estar aïllats, que per molt que treballem als nostres despatxos i als nostres laboratoris en solitud, hem de recordar constantment que en realitat estem al servei de la societat per donar solució a les seves necessitats i als seus problemes; una societat que és l'única propietària de la universitat, una societat que és en primer lloc catalana, però que mai no ha d'abandonar la seva vocació universal, si

no en volem perdre l'essència primera. Hem de tenir els peus a la terra catalana, però la mirada en la humanitat.

I per estar en aquest servei permanent cap als nostres conciutadans, els acadèmics hem de ser proactius en els canvis, i les autoritats polítiques han de disposar de valentia per emparar-los i promocionar-los. Si volem que la universitat catalana sigui la que lideri la creació dels nostres líders, si volem que sigui l'avantguarda del pensament lliure i renovador, si volem que estigui al servei del creixement econòmic, de la lluita contra les desigualtats, de la creació de bona ciutadania i de la cerca de la cohesió social, hem de mostrar contínuament als nostres conciutadans que tenen raó quan ens deleguen la gestió d'una propietat tan valuosa i decideixen donar-nos recursos i autonomia suficients.

Per acabar, els voldria fer partícips d'una notícia extraordinària. A partir del mes de setembre ha quedat definitivament constituït el Campus Universitari Igualada-UdL. Voldria fer un reconeixement públic a qui ha participat en la seva constitució. I vull també dir a l'alcalde d'Igualada, que avui ens acompanya, que estem compromesos que aquest campus contribueixi al progrés de la ciutadania igualadina i al reequilibri de Catalunya. Estimat Marc, hem aconseguit una gran aliança estratègica per fer més pròspera Igualada i més excel·lent la Universitat de Lleida. **Moltes felicitats!**

Secretari, autoritats, comunitat universitària, senyores i senyors, moltes gràcies a tots per la seva presència, bon curs acadèmic per a tots i la millor de les sorts per a la nostra estimada Catalunya.